

1

De Donjon der Winden

De wind blies met droge, felle vlagen vanuit het noordwesten en raasde over de vlakte van de Grijslanden. Hij klauwde aan de stevig vastgesjorde luiken en liet alle wandkleden en neerhangende vaandels in de donjon opbollen. Losse dakpannen gleden kletterend omlaag en stuiterden van de hoge torens de zwarte diepte in, terwijl de wind door de Oude Donjon gierde, waar hij elke spleet en kier in de luiken vond en het stof van jaren over de vloeren voor zich uit blies. Hij fluisterde in de haveloze draperieën die ooit de Hoge Zaal hadden gesierd, in lang vervlogen dagen toen het er had geschitterd van licht en vrolijkheid en gefonkeld van juwelen en zwaarden. Nu rukte de wind met zijn kille, droge vingers aan de gerafelde randen en beukte op deuren die door langdurige verwaarlozing los in hun scharnieren hingen. Steen en cement waren nog wel sterk, zelfs hier, en ook de luiken hielden stand tegen de elementen, maar verder was alles overgeleverd aan de trage aantasting door de tijd.

Er stuiterde nog een dakpan kletterend over het dak naar beneden, terwijl een tengere gestalte omhoogklauterde langs een van de enorme stenen zuilen aan weerszijden van de zaal. Er klonk een veront-rustend gekraak toen de klimmer met een zwaai over de balustrade van een houten galerij sprong, hoog boven de vloer, maar de balken bezweken niet. De klimmer bleef even staan, keek tevreden om zich heen en veegde haar stoffige handen af aan de achterkant van haar eenvoudige zwarte broek. Een smalle houten trap liep spiraalsgewijs omhoog naar een nog hogere galerij van gehouwen steen, maar bijna bovenaan hielden de treden op. Ze bestudeerde de kloof en kneep

haar ogen tot spleetjes toen ze de sprong taxeerde die ze zou moeten maken: van boven aan de trap naar de waterspuwers onder het stenen balkon en dan via een reeks gevaarlijke hand- en voetgrepen omhoog, naar het balkon zelf.

Het meisje fronste haar voorhoofd, want ze beseftte dat een gemiste sprong een wisse dood zou betekenen, maar haalde daarna haar schouders op en begon te klimmen. Ze probeerde elke houten tree uit voordat ze haar gewicht eraan toevertrouwde. Bovenaan bleef ze weer even staan. Toen sprong ze en liet haar ene hand met een smak op een kraagsteen neerkomen, terwijl ze met haar andere de half gespreide vleugel van een waterspuwer vastgreep. Zo bleef ze een ogenblik bungelen, waarna ze met haar voeten de klauwen van de waterspuwer omklemde voordat ze over de hoge schouder krabbelde en op de galerij neerkwam. Haar ogen blonken van triomf en opwinding toen ze door de achterzijde van de galerij naar een andere zaal keek.

Hoewel die kleiner was dan de Hoge Zaal eronder, kon ze zien dat hij vroeger weelderiger en eleganter was geweest. Onder het stof lag een mozaïekvloer met afbeeldingen van dieren, vogels en slingerende wijnranken en de wanden waren bekleed met sierpanelen van metaal en geslepen glas. Aan het uiteinde van de lange zaal stond een verhoging met de tere restanten van een wandkleed aan de muur erachter. De draperie moest vroeger bontgekleurd zijn geweest en de hele zaal hebben opgefleurd, dacht het meisje. Maar nu was het een sombere en grauwe ruimte.

Ze stapte naar voren, waagde een sprong en draaide zich snel om toen haar spiegelbeeld in de spiegelwanden tot leven kwam. Een klein meisje met een tenger postuur en blauwgrijze ogen in een fijnbesneden gelaat starde haar aan. Heel even bleef ze terugkijken, maar toen stak ze haar tong uit naar haar spiegelbeeld en lachte om haar eigen angst. 'Dit moet de Spiegelzaal zijn,' zei ze op zachte toon, passend bij de stilte. Ze wist dat Yorindesarinen hier ooit zelf moest hebben gelopen, als de verhalen waar waren, evenals Telemantar, de Zwaardvechter der Sterren. Maar nu was er alleen leegte en verval.

Ze liep de zaal door en stapte het lage podium op. Het wandkleed

aan de achtermuur was vrijwel tot op de draad versleten of door de motten aangevreten, op een deel van het centrale paneel na, dat nog altijd intact was. De achtergrond bestond uit duisternis, omrand door vuur, maar de voorgrond werd in beslag genomen door een gestalte in een aan stukken gehakt en doorkliefd harnas, tegenover een beest dat zo groot was als het hele wandkleed. Dreigend doemde zijn platte slangenkop op uit de duisternis en zijn lijf was onheilspellend. De held, die in het niet viel in zijn schaduw, was duidelijk niet tegen hem opgewassen en zag er heel eenzaam uit.

Het meisje beroerde het gehavende figuurtje met haar vingertoppen, maar trok haar hand snel weg toen de stof nog meer uiteenviel. 'De held Yorindesarinen,' fluisterde ze, 'en de Worm van Chaos. Dit had hier nooit mogen blijven hangen om weg te slijten.' Ze neuriede een deuntje dat eerst krijgshaftig klonk, maar hartverscheurend werd toen ze naar voren schuifelde en een denkbeeldig zwaard tegen een ongeziene tegenstander hief. Met half geloken ogen veranderde ze in gedachten in de noodlottige held, terwijl ze het legendarische ijsvuur langs haar zwaard zag fonkelen.

In de verte knalde weer een deur en een stem riep iets wat door de stille gangen en de stoffige zaal echode. 'Malian! Ma-lie-jan, mijn duifje!' De Oude Donjon ving de stem op en kaatste hem in donkere hoeken, zodat de echo's van stenen en luiken afstuitten, terwijl de wind overal rondfluisterde. 'Waar bé-hen je? Zo hoort een Vrouwe van de Nacht zich toch niet te gedragen? Stout wicht dat je bent!'

De deur knalde opnieuw, waarna de stem werd afgekapt, maar het kwaad was al geschied. De heldere gestalte van Yorindesarinen zakte weer weg in de herinnering en Malian was plotseling geen held meer uit liederen en verhalen, maar een halfwassen meisje in groezelige kleren. Fronsend streek ze met haar handen over haar donkere vlecht. De held Yorindesarinen zou als klein meisje vast niet met kinderjuffrouwen zijn opgescheept, dacht ze. Zij zou het veel te druk hebben gehad met het oefenen van heldendaden en het wormendoen.

Weer neuriede Malian een flard van het deuntje, voordat ze zuchtend naar het stenen balkon terugliep. Opeens verstarde ze, toen ze twee verdiepingen lager in de Hoge Zaal een beweging meende te

bespeuren. Neerhurkend gluurde ze tussen de stenen balusters door, maar ze richtte zich meteen glimlachend op toen er na de voetstappen een zacht getinkel opsteeg. Een slanke, gouden gestalte tuurde in het mistroostige halfduister omhoog, met zijn handen op zijn heupen en zijn mouwen breed uitwaaiend, waardoor hij aan weerskanten een grillige schaduw wierp. Een voor een verstomden de gouden belletjes aan zijn kleren.

‘Hoe denk je daarvandaan omlaag te komen?’ vroeg Haimyr de gouden minstreel, de enige vrolijke, exotische noot in de sobere donjon van haar vader. ‘De rillingen lopen me over de rug als ik alleen maar naar je kijk!’

Malian schoot in de lach. ‘Het is heel eenvoudig,’ zei ze, ‘vooral als je door Asantir bent opgeleid.’ Ze gleed over de balustrade en klauterde via de hand- en voetgrepen naar beneden totdat ze weer aan de waterspuwer bungelde. Ze grinnikte naar het omhooggewende gezicht van de minstreel, terwijl ze begon te zwaaien om vaart te krijgen, voordat ze met een boogje keurig op de trap eronder neerkwam. De trap slingerde een beetje, maar hield stand, waarna ze soepel naar beneden holde, over het tweede balkon sprong en tussen de houten spanten klauterde om langs de laatste zuil naar beneden te glijden. De minstreel spreidde zijn armen, zodat zijn geschulpte gouden mouwen bijna tot op de grond hingen. Voor het laatste stuk nam Malian een grote sprong en belandde regelrecht in zijn armen. Hij wankelde even, maar wist zijn evenwicht te bewaren en ving haar op in een brokaten, muzikale omhelzing. Langs de zuil achter haar gleed een sliertje cement omlaag.

‘Ik wist helemaal niet dat je terug zou komen!’ riep Malian uit. Haar stem klonk gedempt door het brokaat. ‘Je bent eeuwen weg geweest! Je weet niet hoe vreselijk saai het was zonder jou.’

Haimyr deed een stapje achteruit en hield haar op armlengte van zich af. Zijn haar hing soepel op zijn schouders en was niet minder goudkleurig dan zijn kleren of de schittering in zijn ogen. ‘Mijn lief kind, je vergist je,’ zei hij. ‘Ik weet precies hoe vreselijk saai het is geweest, om nog maar te zwijgen van vervelend en verstoken van cultuur, geestigheid of andere lichtpuntjes. Maar jij! Ik ga een halfjaar weg en in mijn afwezigheid schiet jij omhoog.’

Ze schudde haar hoofd. 'Ik ben nog steeds klein, maar niet meer zo klein als ik was.'

'Maar nog wel even smerig en slordig,' zei hij, 'en dat kan niet door de beugel, vooral niet als je me op zo'n woeste manier wilt omhelzen.' Met de lome, glanzende blik van een kat keek hij om zich heen. 'Dit is een vreemde plek om te spelen, mijn Malian. En bedenk eens hoe gevaarlijk het is voor je vaders enige kind en Erfgenaam om zo roekeloos te klimmen. Wat zouden we tegen hem moeten zeggen als je zou vallen en je nek brak?'

'O, hij is er toch niet. Hij rijdt de grenzen af en inspecteert de buitenposten,' antwoordde Malian. 'Je zou alle tijd hebben om er-
vandoor te gaan voordat hij terugkwam.'

Met een ironische blik keek Haimyr haar aan. 'Mijn lief kind, waarom dacht je dat je brave kinderjuffrouw en de kameniers allemaal naar je op zoek zijn? Je vader is terug.' In zijn glimlach blonk humor. 'Alles bij elkaar lijkt het me beter voor jou en je hofhouding als je op tijd bent voor zijn terugkomstfeest.'

Malian trok een gezicht. 'We dachten allemaal dat de patrouilles nog minstens een week weg zouden blijven,' zei ze spijtig. 'Maar bedankt dat je me hier bent komen zoeken. Je hebt gelijk, ik denk niet dat iemand in mijn hofhouding het zou aandurven, zelfs niet om een uitbarsting van mijn vader te voorkomen.' Weer grijsde ze. 'Daarom vind ik het zo leuk, want hier komt nooit iemand en dan kan ik doen wat ik wil. Ze denken dat het hier spookt,' voegde ze eraan toe.

'Dat weet ik. Dat vertellen ze me al sinds voor je geboorte.' Haimyr haalde zijn schouders op en zijn lange, grillige schaduw op de muur deed met hem mee. 'Ach, mensen maken zichzelf nu eenmaal graag bang, zowel overdag als 's nachts, maar in dit geval zouden ze wel eens gelijk kunnen hebben. De schaduw van de herinnering is hier wel erg donker.'

'Het is een vreemde plek,' beaamde Malian, 'maar ik geloof niet dat het gevaarlijk is. Ik vind het eerder triest, vanwege de vergane glorie en de stilte, dan eng. En de herinneringen zijn hier natuurlijk erg bitter.'

De minstreel knikte. 'De hele geschiedenis van jullie volk is tra-

gisch en vol duisternis. Maar de herinneringen hier behoren ongetwijfeld tot de zwartste.'

'Toch ben jij niet bang om hier te komen,' merkte ze op.

Haimyr schoot in de lach en het geluid galmde in het hoge stenen gewelf boven hun hoofden. 'Bang? Voor de schaduwen van het verleden? Nee. Maar het zijn ook niet mijn schaduwen. Ze zijn het erfgoed van jouw bloedverwanten, Malian, niet het mijne.'

Ze fronste haar voorhoofd. 'Ik ben ook niet bang,' verklaarde ze, en weer lachte Haimyr.

'Natuurlijk niet, jij komt hier vrijwillig. En vrij vaak, vermoed ik.'

Malian lachte besmuikt. 'Heel vaak,' gaf ze toe, 'vooral als Asantir en jij er niet zijn.' Met haar voet maakte ze een tekening in het stof. 'Het was ontzettend saai zonder jou, Haimyr. Een halfjaar duurt echt heel lang.'

Glimlachend keek hij op haar neer. 'Het spijt me dat ik je tot een leven van verveling heb veroordeeld. Kun je het me vergeven als ik zeg dat ik iets voor je heb meegebracht waar je prijs op stelt, om mijn verwaarlozing goed te maken?'

Daar dacht ze even over na. 'Nieuwe liedjes en verhalen?' vroeg ze. 'Dan wil ik het je misschien wel vergeven, maar alleen als je belooft dat je me ze allemaal zult leren.'

Haimyr maakte een diepe, zwierige buiging, zodat zijn mouwen tinkelden, terwijl hij haar met zijn fonkelende gouden ogen aankeek en zijn ranke hand op zijn hart legde. Malian glimlachte naar hem.

'Allemaal, hoor je,' zei ze weer. Hij lachte, maar beloofde niets, zoals zijn gewoonte was.

Het was maar een paar honderd passen van de oude Hoge Zaal naar de poort van de Nieuwe Donjon, die vergrendeld en dichtgesoldeerd was, hoewel er een paar meter verderop een afgesloten zijdeur was. Tussen de top van de poort en het gewelfde plafond van de gang bevond zich een smalle opening, die Malian normaal altijd gebruikte om naar binnen en naar buiten te gaan. Ze was eerder berustend dan verbaasd toen Haimyr de sleutel van het zijdeurtje uit zijn zak tevoorschijn haalde. 'Oei, nu zit ik in de puree,' mompelde ze.

Spottend keek Haimyr haar schuins aan. 'Heb je die arme Doria

dan niet horen roepen? Uit liefde voor jou heeft ze al haar moed bijeengeraapt om haar hoofd door de zijdeur te steken, maar zelfs haar levenslange toewijding kon haar er niet toe brengen ook maar één stap verder te gaan. Nhairin is uiteraard voor geen kleintje vervaard, maar we vonden dat ik beter geschikt was om je op te sporen.'

'Omdat jij dacht dat je me zou kunnen inhalen als ik ervandoor zou gaan?' informeerde ze met net zo'n sluwe blik als hij. 'Maar ik zie jou nog niet over muren klimmen, Haimyr, zelfs niet om me mijn vaders woede te besparen.'

Hij trok de zijdeur achter hen dicht en deed hem met een resoluut klikje op slot. 'Je hebt volkomen gelijk. De gedachte alleen al is me een gruwel. Schimmen uit het verleden is tot daaraan toe, maar als een aap uit Ishnapur tussen de dakspanten klauteren is andere koek. Dan zou er echt niets anders voor me op zitten dan je aan je lot over te laten.'

Malian moest lachen, maar werd ernstig toen ze in de gouden gloed van de Nieuwe Donjon terechtwamen. Het werd nooit donker in deze gangen en zalen, waar bonte tapisserieën de wanden sierden en de vloeren met gekleurde tegels waren belegd. Pages belast met talloze opdrachten spoedden voorbij, terwijl soldaten met afgemeten pas langsmarcheerden en de gewelfde plafonds weergalmden van het rumoer van een drukke donjon. Malians ogen lichtten op toen de bedrijvigheid om hen heen toenam. 'Zo is het altijd wanneer vader thuiskomt,' zei ze. 'Hij brengt de hele donjon in beroering.'

Haimyr grijnsde spijtig. 'Alsof ik dat niet weet. Maar nu moet ik ook opschieten, als ik mijn liederen voor het feest nog wil voorbeiden.'

'Iedereen zal graag iets nieuws willen horen,' zei Malian. 'Maar pas nadat je hebt gezongen over de daden en de glorie van het Huis van de Nacht. Want zijn wij immers niet het eerste en het oudste?'

'Het oudste, het eerste en het grootste van alle Derai-Huizen aan de Muur, in daad en plicht, hoewel niet in aantal,' bracht een nieuwe stem in het midden, alsof het om een onbetwistbaar feit ging. Een magere gestalte stond op van een zitje in een nis en strompelde naar voren. Ze was even donker en gereserveerd als de minstreel goudblond en zwierig was. Haar gezicht was mismakkt door een litteken

dat dwars van haar slaap naar haar kin liep.

‘Want het is het Huis van de Nacht dat de Donjon der Winden bezit,’ declameerde Malian op haar beurt, *“het belangrijkste van alle bolwerken langs de Beschermmuur van de Nacht.”* Dat heb jij me geleerd, Nhairin.’

De nieuwkomer trok haar donkere wenkbrauwen op. ‘Dat ben ik niet vergeten,’ zei ze, terwijl ze de sleutel van de zijdeur van Haimyr aannam. Ooit had ze als soldaat in het leger van de Graaf van de Nacht gediend, tot het gevecht waarin ze zowel een mank been als een litteken had opgelopen. Ze zei vaak dat ze nog altijd in dienst van de Graaf vocht, maar nu als opperhofmeester van de Donjon der Winden in plaats van met een zwaard. ‘Van al je lessen, waarvan er maar een paar niet met geweld bij je erin moesten worden gestampt, ben ik er geen een vergeten,’ voegde ze er peinzend aan toe.

‘Nhair-rín!’ zei Malian, maar toen schoot er een schuldbevuste blik over haar gezicht. ‘Heb ik je veel last bezorgd doordat je me moest gaan zoeken?’

De hofmeester vertrok haar mond tot een flauwe glimlach. ‘Last? Nee hoor, ik heb nergens last van. Maar ik weet wie er wel last gaat krijgen als je niet schoon bent en op je plaats zit wanneer de feestbel luidt.’ Haar grijns verbreedde zich bij Malians geschrokken blik. ‘Die bel duurt niet zo lang meer, dus als ik jou was, zou ik maar als de wind naar mijn kamer gaan en naar het bad dat daar klaarstaat.’

Haimyr sloeg Malian op haar schouder. ‘De brave hofmeester heeft gelijk, zoals altijd. Dus ga maar gauw, mijn hartje!’

Malian ging er snel vandoor. Haar vader had strenge opvattingen over het gedrag dat gepast was voor een Erfgenaam van de Nacht en eiste van zijn dochter dezelfde gehoorzaamheid als van de krijgslieden onder zijn bevel. ‘Wij houden de lange wacht,’ zei hij vaak tegen Malian, ‘en dat betekent dat wij een Huis van strijders zijn. De Muur is naar ons genoemd, en van alle vestingen langs de hele lengte staat dit Huis het dichtst bij onze vijand. We kunnen onze waakzaamheid of discipline geen ogenblik laten verslappen, en jij en ik moeten waakzamer zijn dan iedereen, in het besef dat de anderen naar ons opkijken en ons voorbeeld zullen volgen, of dat nu goed of slecht is.’

Malian wist dat tijdig verschijnen op een officieel Feest der Terugkomst bij het handhaven van discipline hoorde. Ook haar kinderjuffrouw en de andere kameniers wisten dat, want ze gunden zich niet eens de tijd haar een uitbrander te geven. Zodra ze binnenstoof, stortten ze zich met hun allen op haar om haar vuile kleren af te stropen en haar het lauwe badwater in te werken. Nesta, de oudste van de kameniers, ving haar blik toen Malian haar mond opendeed om zich te beklagen, waarop ze hem snel weer dichtdeed. Nesta kwam uit een familie die de Graven van de Nacht al generaties lang diende, en haar opvattingen over het belang van discipline, traditie en spijbelen kwamen merkwaardig overeen met die van Malians vader.

Doria, Malians kinderjuffrouw, was spraakzamer. 'Een stout wicht, dat ben je,' zei ze. 'Dat rent maar overal rond en als ik je nodig heb, ben je nergens te vinden. Je wordt nog eens mijn dood, ik zweer het je. Om nog maar te zwijgen van de woede van je vader de Graaf die je je op de hals haalt als hij ooit achter je omzwervingen komt.'

'Op die dag blijven we vast allemaal dood van schrik,' zei Nesta op haar gebruikelijke droge toon, 'als er tenminste niet eerst iets erger gebeurt. Maar of onze jongedame zich er iets van aantrekt? Dat zou ik wel eens willen weten. En kom me niet aanzetten met mooie praatjes, juffertje!' Ze zette haar handen in haar zij en keek streng. De jongere kameniers giechelden.

'Nou, dat is nog niet gebeurd, hè?' antwoordde Malian bedeesd. 'En je weet dat ik je geen last wil bezorgen, lieve Doria.' Ze omhelsde en kuste haar kinderjuffrouw, maar stak over Doria's schouder haar tong uit naar Nesta.

De kamenier maakte een knipgebaar met haar vingers om een schaar na te doen. 'Ja, Doria weet dat je haar geen last wilt bezorgen, maar daar hebben we niets aan als we je niet op tijd aan de dis krijgen.' Ze hield een geklede zwartfluwelen jurk omhoog. 'Zwart lijkt me beter, omdat je tenslotte de Graaf van de Nacht verwelkomt.'

'Zwart is prima, dank je wel,' beaamde Malian, terwijl ze zich erin wurmde. Met alle geduld die ze kon opbrengen stond ze stil toen Doria haar haren vlocht en er een haarnet van grijze parels overheen deed.

'Je ziet er precies uit zoals de vrouwen op de oude wandkleden,' verzuchtte de kinderjuffrouw, terwijl haar vingers vlochten en vast-speldden. 'Wat word je al groot, mijn duifje. Al bijna dertien! En over een paar jaar ben je echt de grote dame van de Derai.'

Malian trok een gezicht naar de elegante gestalte in de spiegel. 'Ik zie er inderdaad uit als een telg van de oudste stamlijn, geloof ik.' Ze schopte de sleep achter zich weg. 'Maar kun je je voorstellen dat Yorindesarinen zoiets straks aan zou hebben?'

'Wormen doden in die jurk valt niet mee,' merkte Nesta op, en Malian grinnikte.

Doria fronste echter haar voorhoofd. 'Yorindesarinen is maar een fabeltje, dat door het Huis der Sterren is rondgestrooid om zichzelf belangrijk te laten lijken.' Ze snoof minachtend. 'Net zoals die lange namen van ze. Belachelijk!'

'Ze zijn niet allemaal lang,' wees Malian haar terecht. 'Wat dacht je van Tasian en Xeria?'

De kinderjuffrouw maakte een teken om ongeluk tegen te gaan, terwijl Nesta haar hoofd schudde. 'Die zijn verkort,' zei de kamenier. 'Waarom zouden we dat stel onheilbrengers de eer van hun volle naam gunnen?' Ze vertrok haar gezicht. 'Vooral zij die rampspoed over ons heeft afgeroepen.'

Doria knikte met opeengeperste lippen, alsof ze er spelden tussen had geklemd. 'Haar naam is vervloekt – en beneden de waardigheid van de Erfgenaam van de Nacht, dus nu maken we er geen woorden meer aan vuil!' Ze gaf nog een laatste rukje aan de gazen kraag, zodat de punten aan weerszijden van Malians gezicht als zwarte vlinder-vleugels omhoog stonden. 'Je ziet er precies uit zoals het hoort,' zei ze, niet zonder trots. 'En als je opschiet ben je nog op tijd ook.'

Malian kuste haar op de wang. 'Dank je wel,' zei ze oprecht. 'Het spijt me dat ik jullie allemaal zoveel last heb bezorgd.'

Nesta sloeg haar ogen ten hemel en Doria keek gelaten. 'Het spijt je altijd,' zei ze met een zucht. 'Maar ik heb liever niet dat je in die akelige kille Oude Donjon rondzwerft. Daar komt alleen maar narigheid van – en ik krijg al de rillingen als ik denk aan wat de Graaf dan met ons zou doen.'

Malian moest lachen. 'Je maakt je veel te druk. Maar als ik niet